

Аз сабабҳои дохил шудан дар биҳишт

[Тоҷикӣ – Tajiki – طاجيکيۃ]

Таҳия: islamhouse.com/tajik

2013 - 1434

IslamHouse.com

من أسباب دخول الجنة

«باللغة الطاجيكية»

إعداد: دار الإسلام / طاجيكي

2013 - 1434

IslamHouse.com

Аз сабабҳои дохил шудан дар бихишт

عن أبي عبد الله جابر بن عبد الله الأنصاري – رضي الله عنهما – أن رجلا: "سأل رسول الله فقال: "أرأيت إذا صليت المكتوبات، وصمت رمضان، وأحللت الحلال وحرمت الحرام ولم أزد على ذلك شيئا أَدْخِل الجنة؟ قال: "نعم". رواه مسلم.

Аз Абуабдуллоҳ Ҷобир ибни Абдуллоҳи Ансорӣ (р) ривоят шуда ки: Марде аз расули Худо пурсид: Маро хабар бидеҳ эй расули Аллоҳ, агар намозҳои фарзиро бихонам, ва рӯзаи моҳи рамазонро бигирам, ва ҳалолро раво бидорам, ва ҳаромро ҳаром бидонам ва аз он дури кунам ва бар он(корҳои зикршуда) чизе наафзоям, Оё дар бихишт дохил мешавам?

Расули Худо фармуданд: "Бале"

Муслим

Ривояткунандаи ҳадис

Ровии ин ҳадиси шариф Ҷобир писари Абдуллоҳи ансорӣ (р) аз ҳофизони машҳури саҳоба буданд ва ҳадисҳои зиёде аз Пайғамбар (с) ривоят намуда аст ва умри дароз дошт ва дар сини (94) солаги дар Мадинаи мунаввара аз дунё гузашт.

Ҳама ҳадисҳои ки аз Пайғамбар (с) ривоят карда аст 1500 ҳадис аст, ки Бухори ва Муслим бар 54

ҳадисаш иттифоқ доранд, ва Бухори 26 ҳадис, ва Муслим 126 ҳадис ба танҳои аз ӯ ривоят кардаанд. Ва Пайғамбари худо(с) борҳо барои Ҷобир талаби мағфират намуд ва дар Шом ҳамроҳи Али (р) буд ва дар охири умраш нобино шуд. Худо аз ӯ рози бошад.

Шарҳи ҳадис

Маънои ҳалолро ҳалол доништан, эътиқоди ҳалол будани он чизро дорад. Ва маънои ҳаромро ҳаром доништан, дури ҷустан аз он ҳаромро дорад.

Дар ин ҳадиси шариф Паёмбар (с) ба мо мефаҳмонад, ки некбахтии ду ҷаҳон барои касеки муваффақ бошад кори осон аст.

Зеро хондани намози фарзи, ва гирифтани рузаи фарзи, ва истифода аз ҳалол ва дури ҷустан аз ҳаром барои рафтан ба биҳишт кофӣ аст ва ин маъно шояд аз лиҳози аҳодисеки дар ин матлаб омада аст мутавотир ва ё наздик ба тавотур бошад.

Дар ҳамин маъно имом Аҳмад ва Насои аз ҳадиси Абу Аюби Ансорӣ (р) аз расули Худо ривоят кардаанд, ки ба ҷой овардани фароиз ва анҷом додани ҳалолу дури ҷустан аз ҳаром мояи нек бахти ва сабаби дохил шудани биҳишт аст.

Хулоса: Гирифтани ҳалол ва гузоштани ҳаром ва тарки он, мояи саъодати ду чаҳон аст, ва мақсад аз аъмоли ислом ва аркони имон он аст, ки инсонро ба истифода аз ҳалол ва дури аз ҳаром водорад.

Ва дар ҳадиси дигаре омада аст, ки расули Худо фармуданд:

(من قال لا إله إلا الله مخلصا دخل الجنة، قيل وما إخلاصها؟ قال: أن تحجزك عما حرم الله).

"Ҳар касе аз руи ихлос (калимаи тайиба) Ло илоҳа илло Аллоҳ- ро бигуяд(Нест маъбуди барҳақ магар Аллоҳ), дохили биҳишт мешавад" Гуфта шуд: Аз руи ихлос чигуна аст?

Фармуданд: "(Аз руи ихлос он аст, ки) туро аз воқеъ шудан дар ҳаром боздорад"

Гуруҳе аз донишмандон гуфтаанд ки калимаи тавҳид сабаби дохил шудан ба биҳишт ва наҷот ёфтани аз дузах аст. Ва лекин дорои шартҳое аст, ки он шартҳо иборатанд аз адои фароиз ва дури аз навоҳӣ.

Вақто ки ба Ҳасани Басри гуфтаанд: Марде мегуяд, ки ҳар кас "Ло илоҳа илло Аллоҳ" гуфт, ба биҳишт меравад, Ҳасани Басри гуфт: Ҳар кас "Ло илоҳа иллаллоҳ" бигуяд: ва ҳаққу фарзи онро анҷом бидиҳад, ба биҳишт меравад.

Ба Ваҳаб ибни Мунаббиҳ гуфтанд: Оё чунин нест, ки "Ло илоҳа илло Аллоҳ", калиди бихишт аст? Гуфт баде, ва лекин ҳар калиде дандонаҳое дорад.

Яъне "Ло илоҳа илло Аллоҳ" шартҳое дорад ва он амал кардан бар он ва дури чустан аз ончи Худованд манъ намуда аст.

Дар ин ҳадиси боло номи закот ва ҳаҷ зикр нашуда аст.

Дар инҷо зикр нашудани закот ва ҳаҷ эҳтимол дорад, ки ин ҳадис пеш аз фарз шудани закот ва ҳаҷ ворид шудааст, ё инки суолкунанда эҳтиёҷи пурсидани ин дуру надошт, зеро \bar{u} аз ҷумлаи касоне буд, ки қудрати ба ҷой овардани ҳаҷ ва додани закотро надошт.

Ва Пайғамбар (с) ҳамеша ҳоли суолкунандаро ба назар гирифта мувофиқи суол ва аҳволаш ҷавоб медоданд.

Ва ҳар касе, ки охирин суханаш калимаи тавҳид бошад ба бихишт дохил мешавад.

Ва ин ҳолат барои касе рӯй медиҳад, ки ҳамаи умрашро ба тоъат ва фармонбардории Худованд мегузаронад. Ва ҳамеша ризогии Худоро меҷуяд.

Дар ҳадис омада аст, ки охирин калимаи инсон, ки бо у аз дунё мегузарад калимаи шаҳодат бошад дохили биҳишт мешавад.

Паёмбари Худо (с) мефармояд:

قال رسول الله - عليه السلام - : (من كان آخر كلامه لا إله إلا الله دخل الجنة).

"Қасе ки охирин гуфтораш Ло илоҳа иллалоҳ бошад ба биҳишт дохил мешавад" .

Абузуръа, ки яке аз ҳофизони баландпояи ҳадис буд ва умри худро дар таълим ва хондани ҳадис гузаронида буд, дар охирин рӯзи умраш исноди ин ҳадисро меҳонд то инки расид ба :

قال رسول الله - عليه السلام - : (من كان آخر كلامه لا إله إلا الله دخل الجنة).

Ва гарданаш яктарафа шуд, диданд, ки даргузашта аст. Ҳатто пеш аз гуфтани:

(دخل الجنة)

дар гузашт, ва охирин суханаш калимаи шаҳодат буд.

Ва ҳамин аст ки инсон ба ҳар гуфторе ки забонашро одат дод, ба ҳамон гуфтор аз дунё

меравад, Пас инсон бояд ҳамеша кушиш кунад ки забонаш ба номи Аллоҳ таъоло бошад то вақти аз дунё гузаштанаш ҳам бар ёди Худо раҳсипори охираш шавад.

Худованд аз фазлу карамаш оқибати ҳамаи моро ба неки бигардонад ва охириш гуфтори моро калима шаҳодат қарор диҳад.